

[Jørgen Jørgensen (Leire).]

samlede Formue her i Landet er betydelig forøget i disse Aar.

Naar dette er Tilfældet, at vi rent økonomisk set som Nation staa langt bedre i det i Dag, end vi gjorde for 20 Aar siden, kan man ikke med nogen som helst saglig Begrundelse gaa ud og sige, at det, at Fordelingen er daarligere i Dag, skulde kunne begrunde, at de Folk, der har det daarligst, fremdeles skal vedblive at have det daarligt, efter at alle andre Klasser i Befolkningen har sat deres Levfod op.

I 1890 sagde J. C. Christensen en Ting, som jeg vil bede Venstrømænd tænke paa nu. Han sagde: Hvad er en Alderdoms-understøttelse? Det er kun det, at man søger at udligne noget af den uligelige Fordeling, der er foregaaet mellem Formuerne her i Landet. J. C. Christensens Ord har i høj Grad Gyldighed den Dag i Dag. De Tider, vi har gennemgaaet i de sidste 20 Aar, har bevirket, at Formuerne er samlet i højere Grad, end de har været tidligere, at de velhavende er blevet mere velhavende, og de fattige er blevet mere fattige.

Der tales fra visse Sider i vor Tid om Skattetrykket, som Borgerne er ved at segne under. Denne Tale hører vi da heldigvis ikke i denne Sal, men udenfor lyder den i meget høj Grad. De Folk, der siger dette, burde se, at hvis vi tager i Betragtning, hvilke Indkomster der findes i Dag, og hvilke Indkomster der fandtes før Krigen, bliver der, efter at de offentlige Udgifter er betalt, omregnet efter Pristallet, mere til hvert enkelt Individ at leve af nu, end der var i 1914.

Man kan ikke med nogen som helst saglig Begrundelse gaa ud og sige, at Skattetrykket som saadant er stærkere i Dag, end det var før Krigen. Det faktiske er, at alt omregnet efter Pristallet har hver enkelt Individ efter Indkomstansættelserne mere at leve af, naar alle offentlige Udgifter er betalt, i Dag end i 1914 til Trods for, at det offentlige netop gennem sine forøgede Udgifter bringer ham betydelige Fordele, som han ikke havde den Gang.

Naar saa yderligere tages i Betragtning, at Staten siden 1926 har faaet mindre Udgifter til offentlig Forsorg, medens Kommunerne har faaet større, er en Ændring paa dette Omraade i høj Grad paakrævet. Og denne Ændring vil ske, saafremt disse Lovforslag gennemføres.

Det, der er sket siden 1926, er, at Staten har læstet Udgifterne over paa Kommunerne. Hvis vi tager Aldersrenten fra, der for Staten og Kommunerne er faldet med

omtrent samme Beløb, 7 Mill. Kr. for Staten og godt 6 Mill. Kr. for Kommunerne, vil det sige, at medens Statens Udgifter er faldet med 6 Mill. Kr., er Kommunerens Udgifter — efter at de 6 Mill. Kr. til Aldersrente er taget fra — steget med 9 Mill. Kr. I Kommunerne mærkes Skatten nu haardest, og derfor vil jeg hilse med Glæde, om det kunde blive Resultatet af Forhandlingerne, som ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var inde paa i Gaar, at den Udgiftsfordeling, som bliver en Følge af de ændrede Refusionsregler og bliver en Følge af, at Staten overtager visse Forpligtelser, hvis Refusion den ikke har nu, gennemføres paa samme Tid, at dette kommer til at gælde, naar disse Lovforslag bliver gennemført, og at det gennemføres snarest, at Rigsdagen gør det muligt at aflaste Kommunerne for de Udgifter, som naturligt hører ind under Staten, og Lovforslaget her giver efter mit Skøn paa udmærket Maade Anvisning paa, hvordan denne Omlægning skal foregaa.

De Bestemmelser i Loven om Fattigforsorg, som har særlig Interesse, er for det første den, at man i højere Grad, end Tilfældet er nu, fastslaaer Forsørgerens Ansvar. Jeg tror, det vil vække Tilfredshed Landet over, at man skærper Betingelserne for de Mennesker, som vil unddrage sig deres Forsørgerpligter, at man f. Eks. overfor Alimenter, efter at der er skønnet over, hvordan deres økonomiske Forhold ligger, kræver, at de Bidrag, de bliver ansat til at svare, ogsaa bliver betalt, og at man, hvis de ikke bliver det, da bruger de Tvangsforholdsregler, Loven hjemler Ret til.

Der blev udtalt Tvivl om, hvorvidt det sociale Udvalg, som heretter skal sørge for, at disse Penge kommer ind, vil være i tilstrækkelig Grad interesseret i, at dette sker. Nu er der ingen Tvivl om, at som Forholdene i Øjeblikket ligger paa dette Omraade, hvor Indkrævningen af disse Penge foregaaer gennem Politikontorerne, vil man i Almindelighed i hvert Fald ude i Kommunerne mene, at der bliver gjort for lidt for at faa Pengene ind. Jeg tror, Kommunerne vil være saa interesserede i den Ting, at de nok skal gøre, hvad de formaar, for at faa disse Penge ind.

Ogsaa den Bestemmelse, at hvis de forsømmer noget i saa Henseende, kan de rammes økonomisk derved, at de faar mindre af disse Beløb refunderet, vil sikkert bidrage til, at Kommunerne anstrenger sig til det yderste, ogsaa fordi man i Kommunerne er af den Opfattelse, at der her netop er Tale om Mennesker, hvor man ikke skal lægge